

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 23. ledna 2018 v senátě složeném z předsedy JUDr. Vlastimíra Čecha a soudců JUDr. Moniky Staniczkové a Mgr. Markéty Jirsové o odvolání obžalované **E.M.**, nar. XXXX v Boskovicích a obžalované **XXXX**, IČ: XXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Blansku ze dne 6.11.2017, č.j. 1 T 73/2017- 898, **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu se z podnětu odvolání obou obžalovaných napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody, kterým byly obžalované podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinny nahradit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozenému L.P., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, částku 240.000 Kč.

Za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že se obžalovaným ukládá:

obžalované E.M.

podle § 209 odst. 3 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání

14 (čtrnácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu odnětí svobody podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

2 (dvou) let.

Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu

3 (tří) let.

Obžalované XXXX

podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. trest zákazu činnosti spočívající v zákazu: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence; poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, a to na dobu

3 (tří) let.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byly obžalované E.M. a XXXX, uznány vinnými ze spáchání přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3, kterého se dle skutkových zjištění soudu prvního stupně dopustily tak, že E.M. jako jednatelka obchodní společnosti XXXX, jménem obchodní společnosti XXXX, v úmyslu uvést jiného v omyl a zamlčet podstatné skutečnosti za účelem obohacení svého a obohacení společnosti, podle písemné smlouvy dne XXXX na blíže nezjištěném místě, pravděpodobně v Letovicích, okr. Blansko, uzavřela jménem Města Polička, IČ: 00277177, se sídlem Polička, Palackého nám. 160 (dále jen „Město Polička“), v jejímž vlastnictví byl pozemek parc. č. XXXX, o výměře 903 m², druh pozemku orná půda, zapsaný na listu vlastnictví č. XXXX, pro k.ú. a obec XXXX, a které mělo být zastoupeno dle smlouvy

na základě zprostředkovatelské smlouvy a plné moci společností XXXX v postavení „budoucího prodávajícího“, s J.K., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX (dále jen „J.K.“), a L.P., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX (dále jen L.P.“), v postavení „budoucího kupujícího“ nebo „zájemce“, smlouvu označenou Rezervační smlouva, ve které je mj. v článku II. Předmět smlouvy, pod číslem 1. uvedeno, že „Budoucí prodávající tímto prohlašuje, že je na základě zprostředkovatelské smlouvy ze dne 1. 10. 2015 uzavřené s vlastníkem nemovitých věcí uvedených v odstavci 1) článku I této smlouvy (Město Polička) pověřen obstaráním příležitosti uzavřít s třetí osobou - Budoucím kupujícím kupní smlouvu“, a to za kupní cenu 805.476,- Kč, na základě čehož byla ze strany L.P. uhrazena sjednaná částka 60.000 Kč, ve smlouvě označená jako rezervační záloha, která byla dne 1. 12. 2015 bezhotovostně převedena na bankovní účet č. XXXX, uvedený jako bankovní spojení budoucího prodávajícího v záhlaví smlouvy a vedený pro obchodní společnost XXXX, jehož je jedinou disponentkou, ačkoliv si byla vědoma, že obchodní společnost XXXX s Městem Polička žádnou smlouvu o zprostředkování neuzavřela, ani jí nebyla udělena plná moc k zastupování Města Polička ohledně prodeje pozemků ve vlastnictví Města Poličky, a tedy i toho, že nebude schopna splnit všechny podmínky smlouvy a povinnosti, k nimž se ve smlouvě zavázala, zejména uzavřít kupní smlouvu v příslibených kupních cenách a použít vylákané prostředky na úhradu kupní ceny, což ani neměla v úmyslu a prostředky bezprostředně po připsání na bankovní účet společnosti XXXX použila za jiným účelem, přičemž doposud nebyly takto vylákané finanční prostředky L.P. vráceny, čímž L.P. způsobila škodu ve výši 60.000,- Kč; podle písemné smlouvy dne 20. 1. 2016 v Letovicích uzavřela jménem Města Polička, IČ: 00277177, v jejímž vlastnictví byl pozemek parc. č. XXXX, o výměře 928 m², druh pozemku orná půda, zapsaný na listu vlastnictví č. XXXX, pro k.ú. a obec Polička, které mělo být zastoupeno dle smlouvy na základě zprostředkovatelské smlouvy a plné moci společností XXXX v postavení „budoucího prodávajícího“ s J.K. a L.P. v postavení „budoucího kupujícího“ nebo „zájemce“, smlouvu označenou Rezervační smlouva, ve které je mj. v článku II. Předmět smlouvy, pod číslem 1. uvedeno, že „Budoucí prodávající tímto prohlašuje, že je na základě zprostředkovatelské smlouvy ze dne 1. 10. 2015 uzavřené s vlastníkem nemovitých věcí uvedených v odstavci 1) článku I této smlouvy (Město Polička) pověřen obstaráním příležitosti uzavřít s třetí osobou - Budoucím kupujícím kupní smlouvu“, a to za kupní cenu 724.400,- Kč, na základě čehož byla ze strany L.P. uhrazena sjednaná částka 60.000 Kč, ve smlouvě označená jako rezervační záloha, která byla dne 25. 1. 2016 bezhotovostně převedena na bankovní účet č. XXXX, uvedený jako bankovní spojení budoucího prodávajícího v záhlaví smlouvy a vedený pro obchodní společnost XXXX, jehož je jedinou disponentkou, ačkoliv si byla vědoma, že obchodní společnost XXXX s Městem Polička žádnou smlouvu o zprostředkování neuzavřela, ani jí nebyla udělena plná moc k zastupování Města Polička ohledně prodeje pozemků ve vlastnictví Města Poličky, a tedy i toho, že nebude schopna splnit všechny podmínky smlouvy a povinnosti, k nimž se ve smlouvě zavázala, zejména uzavřít kupní smlouvu v příslibených kupních cenách a použít vylákané prostředky na úhradu kupní ceny, což ani neměla v úmyslu a prostředky bezprostředně po připsání na bankovní účet společnosti XXXX použila za jiným účelem, přičemž doposud nebyly takto vylákané finanční prostředky L.P. vráceny, čímž L.P. způsobila škodu ve výši 60.000,- Kč; podle písemné smlouvy dne XXXX v Letovicích uzavřela jménem Města Polička, IČ: 00277177, v jejímž vlastnictví byl pozemek parc. č. 6611/26, o výměře 945 m², druh pozemku orná půda, zapsaný na listu vlastnictví č. XXXX, pro k.ú. a obec Polička, které mělo být zastoupeno dle smlouvy na základě zprostředkovatelské smlouvy a plné moci společností XXXX v postavení „budoucího prodávajícího“ s J.K. a L.P. v postavení „budoucího kupujícího“ nebo „zájemce“, smlouvu označenou Rezervační smlouva, ve které je mj. v článku II. Předmět smlouvy, pod číslem 1. uvedeno, že „Budoucí prodávající tímto prohlašuje, že je na základě zprostředkovatelské smlouvy ze dne 1. 10. 2015 uzavřené s vlastníkem nemovitých věcí uvedených v odstavci 1) článku I této smlouvy (Město Polička) pověřen obstaráním

příležitosti uzavřít s třetí osobou - Budoucím kupujícím kupní smlouvu“, a to za kupní cenu 756.000,- Kč, na základě čehož byla ze strany L.P. uhrazena sjednaná částka 60.000 Kč, ve smlouvě označená jako rezervační záloha, která byla dne 25. 1. 2016 bezhotovostně převedena na bankovní účet č. XXXX, uvedený jako bankovní spojení budoucího prodávajícího v záhlaví smlouvy a vedený pro obchodní společnost XXXX, jehož je jedinou disponentkou, ačkoliv si byla vědoma, že obchodní společnost XXXX s Městem Polička žádnou smlouvu o zprostředkování neuzavřela, ani jí nebyla udělena plná moc k zastupování Města Polička ohledně prodeje pozemků ve vlastnictví Města Poličky, a tedy i toho, že nebude schopna splnit všechny podmínky smlouvy a povinnosti, k nimž se ve smlouvě zavázala, zejména uzavřít kupní smlouvu v příslibených kupních cenách a použít vylákané prostředky na úhradu kupní ceny, což ani neměla v úmyslu a prostředky bezprostředně po připsání na bankovní účet společnosti XXXX použila za jiným účelem, přičemž doposud nebyly takto vylákané finanční prostředky L.P. vráceny, čímž L.P. způsobila škodu ve výši 60.000,- Kč; podle písemné smlouvy dne 24. 1. 2016 v Letovicích uzavřela jménem Města Polička, IČ: 00277177, v jejímž vlastnictví byl pozemek parc. č. XXXX, o výměře 941 m², druh pozemku orná půda, zapsaný na listu vlastnictví č. XXXX, pro k.ú. a obec XXX, které mělo být zastoupeno dle smlouvy na základě zprostředkovatelské smlouvy a plné moci společností XXXX v postavení „budoucího prodávajícího“ s J.K. a L.P. v postavení „budoucího kupujícího“, smlouvu označenou Rezervační smlouva, ve které je mj. v článku II. Předmět smlouvy, pod číslem 1. uvedeno, že „Budoucí prodávající tímto prohlašuje, že je na základě zprostředkovatelské smlouvy ze dne 1. 10. 2015 uzavřené s vlastníkem nemovitých věcí uvedených v odstavci 1) článku I této smlouvy (Město Polička) pověřen obstaráním příležitosti uzavřít s třetí osobou - Budoucím kupujícím kupní smlouvu“, a to za kupní cenu 752.800,- Kč, na základě čehož byla ze strany L.P. uhrazena sjednaná částka 60.000 Kč, ve smlouvě označená jako rezervační záloha, která byla dne 1. 2. 2016 bezhotovostně převedena na bankovní účet č. XXXX, uvedený jako bankovní spojení budoucího prodávajícího v záhlaví smlouvy a vedený pro obchodní společnost XXXX, jehož je jedinou disponentkou, ačkoliv si byla vědoma, že obchodní společnost XXXX s Městem Polička žádnou smlouvu o zprostředkování neuzavřela, ani jí nebyla udělena plná moc k zastupování Města Polička ohledně prodeje pozemků ve vlastnictví Města Poličky, a tedy i toho, že nebude schopna splnit všechny podmínky smlouvy a povinnosti, k nimž se ve smlouvě zavázala, zejména uzavřít kupní smlouvu v příslibených kupních cenách a použít vylákané prostředky na úhradu kupní ceny, což ani neměla v úmyslu a prostředky bezprostředně po připsání na bankovní účet společnosti XXXX použila za jiným účelem, přičemž doposud nebyly takto vylákané finanční prostředky L.P. vráceny, čímž L.P. způsobila škodu ve výši 60.000,- Kč.

Obžalované E.M. byl za tento přečin uložen podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku, § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované výkon tohoto trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání tří let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu tří let. Obžalované XXXX byl podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence; poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, a to na dobu pěti let. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byly obžalované zavázány povinností uhradit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozenému L.P., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, částku 240.000,- Kč. Podle § 229 odst.

1 trestního řádu byl poškozený J.K., nar. XXXX, bytem XXXX, XXXX, odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku podali včas odvolání obžalovaná E.M. a obžalovaná XXXX, a to do všech jeho výroků.

Obžalovaná E.M. v odvolání, které vypracoval její obhájce JUDr. František Frkal namítala, že nemůže se závěry soudu prvního stupně v žádném případě souhlasit, vyslovila přesvědčení o tom, že je nevinná, že nesouhlasí s názorem soudu prvního stupně, že jí byl tento skutek dokázán bez důvodných pochybností. Měla za to, že obě obžalované neměly stanout před trestním soudem, nýbrž poškozený se měl svého nároku domáhat před civilním soudem. Měla za to, že se soud zcela nedostatečně a pouze jen velmi povrchně vypořádal se vzájemnými rozpory provedených důkazů, přičemž tyto rozpory jsou dle obžalované pro rozhodnutí o otázce její viny klíčové, když svědecká výpověď J.K. je z 80-ti procent lživá. Obžalovaná namítala, že o její nevině vypovídají svědci M.M. a P.S.. Obžalovaná zdůraznila, že poukázané rezervační zálohy nebyly zálohami na kupní cenu, ale byly určeny tak, jak je určeno v příslušných ustanoveních původní smlouvy a stornovaných rezervačních smlouvách k odměně a úhradě nákladů za zprostředkovatelskou činnost. Měla za to, že poukázané peníze z účtu L.P., namísto XXXX nebyly obžalovanými vylákány, byly to peníze na náklady a provizi XXXX, jež byly i za tímto účelem poukázány, přičemž rozhodně nebylo prokázáno, že úmysl obžalovaných směřoval ke způsobení škody a obohacení se obžalovaných. Měla za to, že o tom, že úmysl obžalovaných nesměřoval k obohacení vypovídá i to, že XXXX den následující po vyhlášení nepravomocného rozsudku poukázala částku 240.000,-Kč na účet p. P.. V doplňku odůvodnění svého odvolání pak obžalovaná navrhla doplnit dokazování jednak doplňujícím výsledkem obžalované a dále listinnými důkazy, a to vystavenou fakturou, kterou XXXX účtovala zprostředkovatelskou činnost ve prospěch XXXX, e-mailovým přípisem odeslaným XXXX adresovaným N., když e-mail a vyúčtování právních služeb potvrzuje zájem věc s kupujícími vyřešit smírnou cestou, výpisem z účtu XXXX, že dne 6.11.2017 XXXX poukázala poškozenému částku 240.000,-Kč, kupní smlouvou mezi městem Polička a kupujícím M.S., kde zprostředkovatelská činnost vedoucí k uzavření těchto smluv realizovala XXXX a další listiny, kterými obžalovaná chtěla prokázat, že jednatelé XXXX vůči XXXX se opětovně dopustili protiprávního jednání, když se domáhají soudní cestou nedůvodně uhrazení částky 36.300,-Kč. Z důvodů podrobněji rozepsaných v písemně vyhotoveném odůvodnění odvolání pak obžalovaná navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl tak, že obžalovanou E.M. zproští obžaloby podle § 226 písm. a) trestního řádu, neboť nebyla naplněna objektivní a zejména subjektivní stránka trestného činu podvodu dle § 209 odst. 1., odst. 3 trestního zákoníku, a to s ohledem na zásadu „in dubio pro reo“.

Obžalovaná XXXX v odvolání, které vypracoval její opatrovník Mgr. Jana Jurdičová Paroulková namítala nesprávnost postupu soudu prvního stupně, neboť provedeným dokazováním nebylo prokázáno, že byl spáchán skutek, který je obžalované kladen za vinu. Naopak bylo prokázáno, a to zejména výpovědí E.M., svědka M.M. a podaným vysvětlením S.Š., že obžalovaná vykonávala na základě ústně uzavřené smlouvy o zprostředkování zprostředkovatelskou činnost pro XXXX, na základě které měla obžalovaná zprostředkovat pro XXXX jako zájemce o uzavření kupní smlouvy s městem Polička a současně byla mezi obžalovanou a společností XXXX sjednána úhrada záloh na odměnu za zprostředkování a náklady vynaložené obžalovanou, a to ve výši 4 x 60.000,-Kč, nelze tedy dospět k závěru, že by se obžalovaná obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tímto činem na cizím majetku větší škodu. Měla za to, že soud prvního stupně nesprávně zhodnotil provedené dokazování. Na základě shora uvedených skutečností proto obžalovaná navrhla, aby Krajský

soud v Brně, jako soud odvolací, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že rozhodne o tom, že se obžalovaná společnost XXXX zprošťuje obžaloby.

Z podnětu obou podaných odvolání přezkoumal krajský soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které těmto předcházelo, a dospěl k závěru, že obě odvolání jsou zčásti důvodná.

Napadený rozsudek je výsledkem řízení, ve kterém bylo postupováno v souladu s trestním řádem a nedošlo v něm k žádným procesním vadám, v důsledku kterých by bylo namístě rozhodnout dle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

Odvolací soud z navrhovaných důkazů doplnil dokazování, když u veřejného zasedání přečetl fakturu č. 1514036, podle které dodavatel XXXX fakturoval XXXX dne 15.11.2015 zálohu na provizi pozemku 6611/26, XXXX, XXXX a XXXX v k.ú. XXXX částku 240.000,- Kč se splatností 30.11.2015. Závěry plynoucí z přečtení obsahu této faktury, spolu s dalšími dvěma fakturami opatřenými v přípravném řízení budou ještě zmíněny níže. S ohledem na tvrzení obžalované v podaném odvolání, že XXXX den následující po vyhlášení nepravomocného rozsudku poukázala částku 240.000,-Kč na účet p. P., vyžádal odvolací soud zprávu od zmocněnce poškozeného, který tuto platbu potvrdil s tím, že částka 240.000,-Kč byla poškozenému zaslána na účet dne 7.11.2017. Bylo proto nadbytečné číst potvrzení banky o této platbě, stejně jako obsah korespondence mezi obžalovanými a právními zástupci XXXX Konečně obžalovanými předložené kupní smlouvy o koupi nemovitostí mezi Městem Polička a M.S. nemohly v dané věci ničeho objasnit, neboť v nich nefiguruje žádná z obžalovaných. Na tomto místě je třeba uvést, že není povinností obecných soudů v situaci, kdy je skutkový stav řádně zjištěn a objasněn, akceptovat další návrhy na doplnění dokazování, a je plně v jejich pravomoci posoudit důvodnost takového návrhu (rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 28.2.2012, sp.zn. 4 Tdo 226/2012). Obecný soud není povinen vyhovět všem návrhům účastníků, jeho povinností je „toliko“ o důkazních návrzích rozhodnout, a pokud jim nevyhoví, musí vyložit z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Odvolací soud, kterému byly směřovány výše popsané důkazní návrhy obžalovaných je toho názoru, že dané povinnosti dostál, jestliže vyslovil nadbytečnost dalšího dokazování, což doprovodil příslušnou argumentací (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.10.2012, sp.zn. II.ÚS 2373/11).

Pokud se týká otázky hodnocení provedených důkazů, když především tuto činnost soudu prvního stupně obžalované napadají, pak především v úvodu této pasáže rozhodnutí odvolacího soudu je třeba říci, že v postupu naznačeném v ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materie k němu se vztahující. V této souvislosti je nutno konstatovat, že trestněprávní teorie i soudní praxe stojí na stanovisku, že odvolací soud může do hodnotící činnosti soudu prvního stupně zasahovat toliko v případě, že tento soud hodnotí neprovedený důkaz, nebo v případě, pokud nehodnotí důkaz, který provedl, popř. je-li jeho hodnocení provedených důkazů v extrémním rozporu s obsahem provedených důkazů. Koneckonců na stejných teoretických premisách stojí i Ústavní soud.

Soud prvního stupně skutkové a právní závěry přesně, jasně a přesvědčivě zdůvodnil. S námitkami, tak jak je uplatnil obžalovaný v podaném odvolání se již vypořádal soud prvního stupně ve svém rozhodnutí, neboť byly součástí jejich obhajoby již u hlavního líčení. Soud prvního stupně vyložil, že provedeným dokazováním má za bezpečně prokázané, že v dlouholeté praxi prodeje pozemků ve vlastnictví města Polička za účelem výstavby rodinných domů **nikdy město Polička neuzavřelo s žádným subjektem zprostředkovatelskou smlouvu a nikdy neudělilo plnou moc k zastupování při těchto jednáních.** Tuto skutečnost měl soud prvního stupně za prokázanu zcela jednoznačnou, věrohodnou a přesvědčivou výpovědí starosty obce J.M. a rovněž věrohodnými výpověďmi pracovníků majetkového odboru Městského úřadu Polička svědkyní Š. a Š. Soud prvního stupně vyložil, že vychází z těchto výpovědí nejen v tom, že obžalované jako fyzické osobě ani jako zástupkyni společnosti XXXX nebyla udělena nikdy plná moc k zastupování města ani uzavřena zprostředkovatelská smlouva, ale i to, že tito pracovníci Městského úřadu Polička, se kterými obžalovaná jednala, s ní nejednali způsobem, ze kterého by mohla dovést, že by takové ujednání v nepísemné podobě existovalo (jak také obžalovaná M. opakovaně tvrdila i v rámci odvolacího řízení u veřejného zasedání). Těmito důkazy měl soud prvního stupně za vyvrácenou obhajobu obžalované, že z jednání ze starostou obce a pracovníky úřadu nabyta jednoznačného dojmu, že je zmocněna město zastupovat a že pokud by to tak nebylo, měl jí to starosta sdělit. Těmito důkazy měl také soud prvního stupně prokázán standardní a stále se opakující způsob prodeje pozemků zájemcům, tedy že na základě projeveného zájmu město Polička vyhotovilo znění kupních smluv, zákonným způsobem je projednalo (rada, zastupitelstvo) a také to, že prodejní cena pozemků byla jednoznačně daná, neměnná, bez možnosti o vyjednávání o její výši. Prodejní cena byla stanovena zastupitelstvem města. V žádném z případů prodeje nebylo ani jednáno o slevě. Pouze v souvislosti se sjednáním dotace město vracelo stavebníkům v případě, že zkolaudovali nemovitost do určité doby, částku 50 tisíc korun vynaloženou v souvislosti s vybudováním sítí v obci. Toto opět byl standardní jednoznačný postup města vůči všem kupujícím, kteří splnili tuto podmínku. Soud tedy uzavírá, že obžalovaná nikdy neměla s městem Polička uzavřenou zprostředkovatelskou smlouvu v jakékoli formě a nikdy ji nebyla udělena plná moc k zastupování města Polička a nebyla tedy oprávněna činit jménem města jakékoli právní jednání či sjednávat závazky za město.

Byl zcela logický a přiléhavě odůvodněný závěr soudu prvního stupně, který měl za vyvrácenou obhajobu obžalované, že nikdy vědomě nesjednala rezervační smlouvy uvedené ve výroku napadeného rozsudku s poškozenými P. a K.. K uzavření těchto smluv, a to tak, že byly vypracovány obžalovanou M. a následně podepsány druhou smluvní stranou měl soud prvního stupně za prokázané svědeckou výpovědí svědka L.P. a J.K.. Tito vypověděli, že byli obžalovanou E. M. informováni, že je oprávněna zastupovat město Polička a že je oprávněna a má možnost sjednat jinou kupní cenu než je běžně ze strany města nabízena. Kupní cena uvedená v těchto rezervačních smlouvách je ve třech případech nižší než zcela jednoznačně daná a neměnná prodejní cena stanovená městem Polička. Pokud obžalovaná tvrdila, že tyto smlouvy jí byly podvodně podstrčeny k podpisu svědkem K. v březnu 2016, měl soud prvního stupně toto její tvrzení vyvráceno i dalšími provedenými důkazy a logickými souvislostmi z nich vyplývajícími.

V této souvislosti soud prvního stupně poukázal, že je zcela v rozporu s tvrzením obžalované, že až poté, co smlouvy podepsala, včetně dovětky týkající se vrácení peněz, si je podrobně přečetla. Pokud by obžalovaná byla tak, jak uvádí takto podvedena, neměla by žádný důvod podepsat dovětek, že zaplacené rezervační zálohy vrátí panu P. či na Městský úřad v Poličce, přičemž vzhledem k atypičnosti písma a blízkosti jejího podpisu je zcela jisté, že četla tento krátký a jasný text, který podepsala. Její podpis naopak zcela koresponduje s tím, co

uvádí svědek K. o průběhu této schůzky a o tom, co bylo obžalovanou sděleno. Skutečnosti vyplývající z výpovědi svědka K. a rovněž P. jsou dále logicky potvrzovány dalším provedeným dokazováním, a to doklady o provedených a přijatých platbách tak, jak jsou zdokumentovány ve výpisech z účtu, jednak společnosti XXXX a jednak svědka P.. Vyplývá z nich, že ze strany svědka P. byla čtyřikrát odeslána částka 60 tisíc korun v termínech korespondujících s daty uzavření jednotlivých rezervačních smluv. Byl zcela na místě poukaz soudu prvního stupně, že není dáno logické vysvětlení, proč by takto svědek P. postupoval, pokud by měl obžalované od počátku hradit částku 240 tisíc korun z jedné rezervační smlouvy, o jejíž existenci obžalovaná vypovídá.

Z hlediska věrohodnosti obhajoby poukázal soud prvního stupně na změny ve výpovědi obžalované, která nejprve opakovaně uvedla, že provizi sjednala s pracovníci společnosti XXXX s.r.o. M.T.. Tuto skutečnost opakovala i při výslechu svědka K. u hlavního líčení. Poté, co byla předvolána a vyslechnu svědkyně T., její výpovědi bylo prokázáno, že není zaměstnankyní této společnosti a pracuje pro ni pouze jako osoba samostatně výdělečně činná a tedy zcela logicky není oprávněná za společnost činit jakékoli úkony, pozměnila obžalovaná svoji výpověď tak, že provizi sjednala se svědkem K.. Soud prvního stupně se také zabýval hodnocením svědeckých výpovědí svědků navržených ke slyšení obhajobou a vyložil, z jakých důvodů nemohou sloužit za podklad skutkových zjištění.

Jak již bylo zmíněno, u veřejného zasedání byla přečtena faktura č. 1514036, podle které dodavatel XXXX fakturoval XXXX dne 15.11.2015 zálohu na provizi pozemku 6611/26, XXXX, XXXX a XXXX v k.ú. XXXX částku 240.000,-Kč se splatností 30.11.2015. Jednalo se o fakturu, která byl předloženo obžalovanou v rámci podaného odvolání, která byla podle časové posloupnosti vystavená nejdříve, ještě před uzavřením kupních smluv. Následuje faktura č. 1614022, podle které dodavatel XXXX fakturoval XXXX dne 13.6.2016 vyúčtování záloh, které byla rozepsáno v částkách 4 x 60.000,-Kč a byla zde uvedena provize ve výši 180.000,-Kč se splatností 30.6.2016. Poslední je faktura č. 1614039, podle které dodavatel XXXX fakturoval XXXX dne 1.11.2016 provizi za zprostředkování prodeje pozemků na parcelách 6611/26, XXXX, XXXX a XXXX ve výši 200.532,-Kč se splatností 30.11.2016. Z takto vytvořených faktur mělo vyplývat, že celou částku, kterou zaslal poškozený L.P. obžalovaným, byla údajně spotřebována nejpozději ke dni jejího vystavení dne 15.11.2015, tedy zhruba půl roku před vlastním nákupem předmětných pozemků společností XXXX Tuto listinu (spolu s dalšími dvěma výše citovanými fakturami) považoval odvolací soud za součást vyvrácené obhajoby obžalované spočívající v tvrzení, že na základě zprostředkovatelské smlouvy nezastupovala město Polička, a peníze, které vylákala od poškozeného nebyla rezervační záloha na zakoupení předmětných pozemků, jak tvrdila jednateli XXXX, ale měla to být provize náležející obchodní společnosti XXXX, za zprostředkování prodeje pozemků společností XXXX

Soud prvního stupně uzavřel skutkový děj tak, že obžalovaná E.M. naplnila po subjektivní i objektivní stránce skutkovou podstatu přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, neboť ke škodě cizího majetku sebe obohatila tím, že uvedla někoho v omyl a způsobila tak na cizím majetku větší škodu. Z hlediska subjektivní stránky pak soud prvního stupně uzavřel, že obžalovaná jednala v úmyslu přímém. Poté soud prvního stupně vyložil, že tento trestný čin je nutno podle § 8 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb. o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim přičíst rovněž právnické osobě – společnosti XXXX, neboť jde o protiprávní čin spáchaný jejím jménem, v rámci její činnosti, jednáním statutárního orgánu. Proto rovněž právnická osoba XXXX byla uznána vinnou spácháním přečinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku.

Jestliže obžalovaná E.M. měla za to, že měla být zproštěna obžaloby s ohledem na zásadu „in dubio pro reo“, tak k tomu odvolací soud dodává, že pokud se na základě shora popsaných skutečností soud prvního stupně přiklonil k verzi skupiny svědků (L.P., J.K., J.M., M. Š., M.T., M.Š.), označující je za věrohodné, způsobilé být podkladem pro skutková zjištění, nelze mu vytýkat, že nepřistoupil k aplikaci zásady in dubio pro reo, jak se v podaném odvolání domáhala obžalovaná. V trestním řádu není zakotvena zásada, z níž by vyplývalo, že stojí-li proti sobě dvě protikladná tvrzení, je soud povinen rozhodnout ve prospěch obžalovaného. Soud má za povinnost za této důkazní situace věnovat hodnocení důkazů zvýšenou pozornost a svůj závěr pečlivě a vyčerpávajícím způsobem odůvodnit. Pokud však soud po vyhodnocení takovéto důkazní situace dospěje k závěru, že jedna z výpovědí, nebo jedna skupina výpovědí je pravdivá, že její věrohodnost není ničím zpochybněna, a úvahy vedoucí k tomuto závěru zahrne do odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou splněny podmínky pro uplatnění zásady „v pochybnostech ve prospěch“, neboť soud pochybnosti nemá. To byl i případ nyní projednávané věci (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9.10.2012, sp.zn. II.ÚS 2373/11). K odvolacím námitkám obou obžalovaných, které v podaném odvolání vyjadřovaly, a prostřednictvím svého obhájce, resp. opatrovníka u veřejného zasedání zopakovaly, je třeba uvést, že obžalované podstatě předkládaly svůj náhled na hodnocení celé důkazní situace. Podle přesvědčení odvolacího soudu však s tímto postupem se nelze ztotožnit, neboť nemá oporu v provedeném dokazování, závěry, k nimž odvolatelé dospěli, z něj nevyplývají. Naopak, závěry, k nimž dospěl soud prvního stupně mají plnou oporu v provedeném dokazování, s tímto jsou ve shodě, a proto se odvolací soud s těmito plně ztotožnil.

Výrok o vině obžalovaných přečinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku také není porušením zásady subsidiarity trestní represe, není v rozporu s pojetím trestní represe jako krajního prostředku ochrany dotčených zájmů (ultima ratio) a nijak nekoliduje s ustanovením § 12 odst. 2 trestního zákoníku. Posuzovaná věc má sice soukromoprávní základ v tom smyslu, že jednání obžalovaných mělo navenek povahu právních úkonů v obchodních vztazích, avšak meze soukromoprávních vztahů obžalované výrazně překročily tím, že do uvedených vztahů společnost XXXX i samotná obžalovaná E.M. vystupovaly s podvodným úmyslem vylákat od poškozeného celkem 240.000,-Kč. Tím se jednání obžalovaných stalo kriminálním činem, na který již je třeba reagovat prostředky trestní represe (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 8.11.2017, č.j. 7 Tdo 1351/2017-27). Výrok o vině byl proto shledán správným.

Rovněž ve výroku o uložených trestech nepochybil soud prvního stupně, když dospěl k závěru, že obžalované E.M. s ohledem na právní fikci neodsouzení bude možné uložit trest, který nebude spojen s jeho bezprostředním výkonem. Stejně tak z důvodů rozepsaných soudem prvního stupně v napadeném rozsudku bylo třeba pro dosažení účelu trestu uložit oběma obžalovaným tresty zákazu činnosti. Jak již bylo zmíněno výše, tak po vyhlášení napadeného rozsudku obžalovaná E.M. zcela uhradila škodu, kterou způsobila poškozenému L.P.. Tuto skutečnost pochopitelně soud prvního stupně při svém rozhodování u hlavního líčení nemohl znát a bylo třeba k ní přihlédnout v rámci odvolacího řízení jak ve výroku o trestu, když byly tresty oběma obžalovaným přiměřeně sníženy; stejně tak i ve výroku o náhradě škody. Odvolací soud proto podle § 258 odst. 1 písm. e), f), odst. 2 trestního řádu z podnětu odvolání obou obžalovaných napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody, kterým byly obžalované podle § 228 odst. 1 trestního řádu povinny nahradit společně a nerozdílně na náhradě škody poškozenému L.P., částku 240.000 Kč, a rozhodl sám tak, že za podmínek § 259 odst. 3 trestního řádu znovu rozhodl tak, že se obžalované E.M. podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku uložil trest odnětí svobody v trvání čtrnácti měsíců. Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované výkon trestu odnětí svobody podmíněně odložen na

zkušební dobu v trvání dvou let. Dále byl obžalovaný podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku znovu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu nebo člena statutárního orgánu obchodních společností a družstev na dobu tří let. Obžalovaný XXXX pak byl podle § 209 odst. 3 trestního zákoníku, § 20 odst. 1 zákona č. 418/2011 Sb. uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu: výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona; činnost účetních poradců, vedení účetnictví, vedení daňové evidence; poskytování nebo zprostředkování spotřebitelského úvěru, a to na dobu tří let. Jinak zůstal napadený rozsudek nezměněn.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný (§ 139 odst. 1 písm. a), § 140 odst. 1 písm. a) trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a/ trestního řádu).
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, musí být uvedeno (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán
- čeho se dovolatel domáhá
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-1/ nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 23. ledna 2018

JUDr. Vlastimír Čech v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

Irena Pospíšilová